O NOUĂ MODALITATE
DE RĂSPÂNDIRE A CĂRŢII
Mihail Bulgakov
În românește de Györfi-Déak György

Centrul de librării din Harkov a vândut ca hârtie de împachetat 182 de puzi şi 6 pfunzi de cărţi tipărite de comisariatul popular al agricultorilor în vederea răspândirii lor pe la sate. În afară de aceasta, comercianţii au vândut cu 4 ruble pudul toate numerele revistei PLUGUL, editată de Uniunea scriitorilor ucraineni.

Un corespondent proletar

În depozitul de cărţi nu era niciun client, iar vânzătorii stăteau plictisiţi în spatele tejghelelor, când sună soneria şi apăru un cetăţean cu o barbă roşcată în formă de evantai. Acesta spuse:

— Aş dori…

— Cu ce vă putem servi? întreabă bucuros unul dintre librari.

— Daţi-mi, vă rog, operele cetăţeanului Lermontov, spuse cetăţeanul şi sughiţă un pic.

— Doriţi operele complete?

Cetăţeanul se gândi un pic, apoi răspunse:

— În întregime. Cam cinci spe-douăzeci de puzi.

Vânzătorului i se făcu părul măciucă.

— Vă rog să mă iertaţi, dar abia dacă are cinci pfunzi în totalitate.

— Ştiu, răspunse cetăţeanul, întotdeauna asta cumpărăm. Împachetaţi-mi vreo cincizeci de bucăţi! Să le ducă băieţii afară, acolo îi aşteaptă cărăuşul meu.

Vânzătorul urcă în fugă treptele de lemn şi îl încunoştinţă de la marginea raftului cel mai îndepărtat:

— Regret dar nu mai avem decât cinci exemplare.

— Ce păcat, se întristă clientul. Ei, fie, daţi-mi-le măcar pe acestea. Şi te-aş ruga, dragă tinere. să-mi împachetezi nişte istorii universale.

— Câte bucăţi? întreabă fericitul librar.

— Adună vreo cincizeci…

— Cincizeci de bucăţi?

— De puzi.

Toţi vânzătorii ieşiră din gheretele lor, iar şeful de raion fugi el însuşi să-i aducă clientului un scaun.

— Vasia! aruncă încoace „Universala”, tot ce găseşti. Eventual, le doriţi legate? Cu chenare aurite?…

— Nu-i necesar, răspunse cetăţeanul. Ce să facem cu legătura? Nouă ne trebuie în primul rând, o hârtie cât mai proastă.

Vânzătorii mai să-şi iasă din rânduială.

— Dacă doriţi o hârtie ordinară, îşi reveni în fine careva dintre ei, atunci vă recomand operele lui Puşkin în ediţia Compopagricol.

— Nu-mi trebuie Puşkin, răspunse cetăţeanul, că-i plin de picturi, iar ilustraţiile sunt prea tari. Dar împachetează-mi vreo cinci puzi din Compopagricolul ăla, să-l încerc.

După un pic de timp, rafturile fură golite şi însuşi şeful de raion îi înmână ceremonios cetăţeanului nota de plată. Băieţii de prăvălie cărară icnind pachetele de cărţi. Cumpărătorul plăti cu cervoniecieci albi şi foşnitori, apoi spuse:

— Să ne revedem cu plăcere!

— Permiteţi-mi să vă întreb, solicită şeful de raion plin de curtoazie, Dumneavoastră sunteţi pesemne reprezentantul unei firme uriaşe, nu-i aşa?

— Al unei firme cu adevărat mari, răspunse mândru clientul. Facem comerţ cu peşte sărat. Toate cele bune!

Şi plecă.